

Fasora, Lukáš

Emilie Halašková

In: Fasora, Lukáš; Čermin, Jan; Čerminová, Jana; Hanuš, Jiří; Málíková, Michaela. *Sto tváří, sto příběhů : vybrané osobnosti v dějinách Filozofické fakulty Masarykovy univerzity*. Vydání první Masarykova univerzita, 2020, pp. 198-199

ISBN 978-80-210-9382-9; ISBN 978-80-210-9605-9 (online ; pdf)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/143104>

Access Date: 20. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Emilie Halašková

Rodné jméno a příjmení: Emilie Drápalová

Národnost: česká

Datum narození: 1. ledna 1925

Místo narození: Doubravník

Sociální zařazení: Narodila se v rodině četníka, později příslušníka Sboru národní bezpečnosti. V roce 1944 absolvovala reálné gymnázium v Moravských Budějovicích a v letech 1944–1945 působila jako vedoucí dětského útulku Okresní péče o mládež tamtéž. V letech 1945–1948 vystudovala Filozofickou fakultu MU, obor čeština a dějepis, a ihned po promoci absolvovala také školu pro vysokoškolské administrativní pracovníky v Žinkovech. V období 1948–1950 působila v různých nižších referentských funkcích v oblasti personalistiky a propagandy při školských úřadech v Brně a ve firmě Merkuria, podniku zahraničního obchodu. Jejím manželem byl František Halaška, soustružník, poté armádní důstojník (politický pracovník), od roku 1970 dělník. Emilie Halašková působila v letech 1950–1994 jako tajemnice, vedoucí kádrového oddělení a knihovnice filozofické fakulty.

Akademické působení

Její kariéru urychlilo členství v KSČ (od roku 1946) a velká horlivost v plnění drobnějších stranických úkolů, např. několikaměsíční účast na studentské brigádě při opravě trati Brčko–Baranovičí v Jugoslávii. Na doporučení fakultní organizace KSČ a osobní přímluvu Františka Hejla, předního představitele poúnorového režimu na fakultě, nastoupila v roce 1950 na post tajemnice fakulty. K její pracovní náplni náleželo řízení administrativního aparátu fakulty. S ohledem na režim centrálně plánovaného direktivního hospodaření nebyla hlavní tíže práce v rovině ekonomického managementu, ale spíše dohledu nad kádrovou prací a studijní administrativou. Z důvodu zhoršujícího se zdravotního stavu byla v roce 1960 převedena na post vedoucí referentky kádrového oddělení fakulty, kde osvědčila jednak svůj pevný politický profil, jednak klidnou povahu vhodnou pro konání administrativní práce a jednání s lidmi. Činnost kádrových oddělení na univerzitě byla jedním z terčů kritiky představitelů tzv. reformního procesu v KSČ ve druhé polovině 60. let. Halašková v této situaci vystupovala rozhodně pro zachování dosud platných předpisů kádrové politiky, nicméně v zásadních politických otázkách se neangažovala. Do procesu reformem se však vehementně zapojil její manžel, tehdy vyučující filozofie a sociologie na Vojenské akademii Antonína Zápotockého v Brně. Po okupaci Československa vojsky Varšavského paktu a nástupu normalizace byl Halaška vyloučen z KSČ a od roku 1970 pracoval v dělnických profesích. Emilie Halašková v důsledku politické nespolehlivosti manžela nemohla nadále zastávat post kádrové referentky, i když její osobní věrnost politice KSČ zpochybněna nebyla. V roce 1969 proto přešla do struktury Ústřední knihovny FF na post referentky zodpovědné za katalogizaci, kde setrvala až do svého odchodu z fakulty v roce 1994.

Evaluace

Emilie Halašková byla na fakultě oblíbená, a navzdory své práci, úzce spojené s politikou KSČ, nebyla vnímána jako člověk nebezpečný svým kolegům; pouze jako osoba, která v administrativním procesu vykonává rozhodnutí nadřízených orgánů: „*Dovede soustředěně a cílevědomě pracovat a její vyrovnaná povaha působí na pracovišti veskrze pozitivně.*“ Z původního nadšení pro komunistický režim, tolik rozšířeného v její generaci silně poznamenané nacistickou okupací, se u ní stalo po letech spíše střízlivé vykonávání administrativních povinností ve službě režimu bez domýšlení politických konsekvencí vlastní práce. Její pozdější práce v ústřední knihovně byla všeobecně oceňována, přestože se původně jednalo jen o východisko z nouze.

Prameny a literatura

Archiv Masarykovy univerzity, fond A1 RMU, osobní spisy, kart. 435/9.